FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 2. maj 1990 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

A — Faktiske omstændigheder

1. Genstanden for den sag, som jeg her skal tage stilling til, er et af Finanzgericht München forelagt præjudicielt spørgsmål vedrørende fastsættelsen af toldværdien af brugsfrø i henhold til forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi [1].

2. Hovedsagen er en tvist mellem BayWa AG (herefter benævnt »sagsøgeren«) og Hauptzollamt Weiden (herefter benævnt »sagsøgte«) vedrørende fastsættelsen af toldværdien af frø, som er indført fra Polen og Tjekkoslovakiet. Grundlaget for indførslerne er følgende kontraktforhold.

3. Sagsøgeren køber basisfrø af forædlere med hjemsted i Forbundsrepublikken Tyskland. Som et led i dette kontraktforhold er det aftalt, at sagsøgeren videresælger de erhvervede frø til formeringsvirksomheder uden for Fællesskabet med henblik på fremstilling af brugsfrø ved formering af basisfrø. De retlige relationer mellem sagsøgeren og formeringsvirksomhederne er reguleret ved selvstændige kontrakter.

4. I kontrakterne mellem sagsøgeren og forædlerne er det desuden aftalt, at sagsøgeren kan indføre brugsfrø til Tyskland og sælge den samme sted. Salg i det land, hvor formeringen finder sted, eller fra dette land til andre lande, kan kun ske med forædlerens tilladelse. Når brugsfrøene er indført *og* solgt, opstår der for sagsøgeren en forpligtelse til at betale en licensafgift til forædlerne. Licensafgiften skal betales senest den 31. maj det år, der følger efter høståret. Såfremt væsentlige mængder af frøene endnu ikke er solgt på dette tidspunkt, vil forædleren efter anmodning indrømme en passende forlængelse af betalingsfristen for licensafgiften.

5. I kontrakterne mellem sagsøgeren og formeringsvirksomhederne er det aftalt, at sagsøgeren først sælger basisfrø til formeringsvirksomhederne, som fremstiller certificeret brugsfrø og udelukkende sælger dette til sagsøgeren. Der er vedtaget en pris for såvel basisfrø som brugsfrø, hvorved der med hensyn til brugsfrø opereres med variable priser, således at der ved fastsættelsen af prisen kan tages hensyn til udsving i kvaliteten. Hvad angår betalingsmåden for basisfrø, varierer kontraktbestemmelserne.

* Originalsprog: tysk.

1 — Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28.5.1980 (EFT L 134, s. 1).

6. I en af kontraktformularerne er der opstillet to alternativer. Det er således muligt at fastlægge betalingsbetingelserne, såfremt parterne ikke allerede ved afslutningen af kontrakten har valgt en af mulighederne. Den relevante bestemmelse i kontrakten lyder således:

»Betaling:

I. Netto kontant mod dokumenter, nemlig:

1. ...

...

6. ...

eller

II. Basisfrø betales in natura ud fra forholdet mellem prisen for de certificerede frø og prisen for basisfrø ved tilbageleveringen af den første høst. I tilfælde af omlægning af formeringsarealerne eller andre begivenheder, force majeure, skal formeringsvirksomheden senest med udgangen af februar 1984 betale for frøene til den i fakturaen angivne pris« [2].

2 — Kontrakt mellem BayWa AG og Koospol AG, vedlagt som bilag 6 til stævningen i hovedsagen, jf. de for Domstolen fremlagte procesakter fra hovedsagen. Den sidste sætning skulle vel have været formuleret således: »I tilfælde af omlægning af formeringsarealerne, andre begivenheder eller force majeure skal formeringsvirksomheden senest med udgangen af februar 1984 betale for frøene til den i fakturaen angivne pris.«

7. I en anden kontraktformular gives der ikke en sådan valgmulighed. Den indeholder følgende bestemmelse:

»Betaling: formeringsvirksomheden skal betale for basisfrøene efter at have modtaget dokumenterne ... ved modregning med leverancer af formerede frø fra Polen« [3].

8. Sagsøgte er af den opfattelse, at de licensafgifter, som skal betales til forædlerne, udgør en del af værdien af basisfrøene, som skal lægges til varernes transaktionsværdi ved fastsættelsen af toldværdien. Heroverfor har sagsøgeren anført, at der ikke findes nogen retlig holdbar begrundelse for en sådan antagelse. Sagsøgeren har derfor anfægtet de afgørelser, hvorved toldmyndighederne har indregnet licensafgifterne i de indførte brugsfrøs toldværdi, og anlagt den sag, som har ført til forelæggelsen af det præjudicielle spørgsmål.

9. Den forelæggende ret, Finanzgericht, har givet udtryk for det synspunkt, at medregning af licensafgifterne er i strid med grundsætningen om toldfrihed for intellektuelle ydelser, der er udført inden for Fællesskabet. Retten har forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal der ved fastsættelsen af toldværdien i forbindelse med køb af brugsfrø, fremstillet af basisfrø leveret af køberen, også medregnes de licensafgifter, som køberen skal be-

3 — Kontrakt mellem BayWa AG og Rolimpex, Warszawa, bilag 8 til stævningen i hovedsagen, jf. de for Domstolen fremlagte procesakter fra hovedsagen.

tale til forædleren af de basisfrø, som brugsfrøene er fremstillet af, i den pris, der er betalt eller skal betales, selv når forædlingen har fundet sted inden for Fællesskabet?«

10. Hvad angår de nærmere faktiske omstændigheder og det af de implicerede parter anførte, henvises til retsmøderapporten. De faktiske omstændigheder omtales kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for begrundelsen.

B — Stillingtagen

11. Toldværdien fastsættes på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 1224/80, navnlig artikel 3 som affattet ved forordning nr. 3193/80[4], idet der efter omstændighederne medregnes visse elementer i henhold til artikel 8. I øvrigt skal der tages hensyn til bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 3158/83[5] om betydningen af royalty og licensafgifter for toldværdien.

12. Der er mellem parterne enighed om, at såfremt der sker modregning mellem købsprisen for basisfrø og fordringen på købsprisen for brugsfrø, skal værdien af basisfrøene indregnes i toldværdien. Der er imidlertid uenighed om det retlige grundlag. Der kan både være tale om artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1224/80, og om en af bestemmelserne i artikel 8 om de elementer, der skal lægges til.

13. Af hensyn til systematikken skal det først afgøres, hvilken bestemmelse der skal udgøre hjemmelen for at medregne værdien af basisfrø, idet dette kan have betydning for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt licensafgifterne skal indregnes i toldværdien.

14. Ud fra systematikken i forordning nr. 1224/80 må udgangspunktet være, at en vares toldværdi fastsættes ud fra transaktionsværdien. I artikel 3, stk. 1, bestemmes følgende:

»Toldværdien af de indførte varer fastsat i henhold til denne artikel er transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde og justeret i henhold til artikel 8 ...«

15. Bestemmelsen præciseres ved artikel 3, stk. 3, litra a), som lyder således:

»Den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, er den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren eller til fordel for denne, for de indførte varer og omfatter alle de betalinger, som er erlagt, eller som skal erlægges som betingelse for salget af de indførte varer, af køberen til sælgeren eller af køberen til en tredjepart for at opfylde en

4 — Rådets forordning (EØF) nr. 3193/80 af 8.12.1980 om ændring af forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi (EFT L 333, s. 1).

5 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 3158/83 af 9.11.1983 (EFT L 309, s. 19).

af sælgerens forpligtelser. Betaling skal ikke nødvendigvis ske i kontanter. Den kan finde sted ved akkreditiver eller omsætningspapirer og kan foretages direkte eller indirekte.«

16. Det er udelukkende kontrakten mellem parterne, der er afgørende for, om de i forordningen opstillede betingelser er opfyldt. Der opstår ingen problemer med at fastsætte brugsfrøs toldværdi ud fra basisfrø i de tilfælde, hvor parterne har vedtaget den første af de alternative betalingsmåder, »netto kontant mod dokumenter«. Eftersom købet af basisfrø i sådanne tilfælde er afsluttet i sin helhed, er der ingen grund til på nogen måde at tage hensyn til værdien af basisfrøene i regningen for brugsfrøene, og det er således prisen for brugsfrø — som allerede er aftalt i kontrakterne — der er afgørende for fastsættelsen af toldværdien.

17. Der opstår først problemer med beregningen, såfremt der sker modregning, og det egentlig kun ved betaling »in natura ud fra forholdet mellem prisen for de certificerede frø og prisen for basisfrø«. Kun i sådanne tilfælde kan der ske anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b). Ved modregning er der nemlig blot tale om, at de gensidige pengefordringer udligner hinanden, hvorved det fremgår af kontrakterne, hvilken pris der skal faktureres for basisfrøene. Modregningen udgør blot en form for betaling af »den pris, som faktisk er betalt«. Hvis man derimod lægger til grund, at modregningen ikke kan betragtes som betaling af »den pris, som faktisk er betalt« som omhandlet i artikel 3 i toldværdiforordningen, må den dog anses som en del af »den pris, som skal betales«. Denne opfattelse har støtte i ordlyden af artikel 3, stk. 3, litra a), som fastslår følgende:

»Betaling skal ikke nødvendigvis ske i kontanter. Den ... kan foretages direkte eller indirekte.«

18. Også den praksis, der følges ved faktureringen, bekræfter det her forfægtede retlige synspunkt. Som det fremgår af en rapport vedrørende et kontrolbesøg hos sagsøgeren foretaget af toldmyndighederne under Oberfinanzbezirk München [6], udviser fakturaerne det fulde beløb i de tilfælde, hvor der er sket modregning. Kun i to tilfælde var værdien af basisfrø *synbart* trukket fra fakturabeløbet, således at den helt uden vanskeligheder kunne medregnes ved fastsættelsen af værdien.

19. Strengt taget er det også en betaling, når basisfrø betales in natura ved tilbageleveringen af den første høst ud fra forholdet mellem prisen for de certificerede frø og prisen for basisfrø. Derfor er værdien af basisfrø en del af den transaktionsværdi, som er afgørende for fastsættelsen af toldværdien, såfremt den er trukket fra den pris, som faktisk skal betales. Såfremt der ved denne form for berigtigelse af fordringen på købsprisen i henhold til kontrakten om køb af basisfrø ikke er tale om en ren udligning af gensidige, udjævnelige (penge-)fordringer, men blot om, at der i fakturaen vedrørende brugsfrø anføres et samlet beløb, som er reduceret med værdien af basisfrøene, skal værdien af basisfrøene medregnes ved fastsættelsen af toldværdien i henhold til ar-

6 — Rapporten er blandt de procesakter fra hovedsagen, som er fremlagt for Domstolen.

tikel 8, stk. 1, litra b). Kun i et sådant tilfælde kan man tale om, at tjenesteydelser eller varer leveres »uden beregning«, som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra b). Uanset om der ved udligning af fordringer udelukkende anføres saldoen, eller der sker opregning af de gensidige fordringer, kan ingen af ydelserne betragtes som sket »uden beregning«.

20. Det er uden betydning for besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål, om værdien af basisfrø medregnes i medfør af artikel 8, stk. 1, litra b), nr. i) eller nr. iii).

21. Det skal desuden for fuldstændighedens skyld bemærkes, at der i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), også skal medregnes leverancer af basisfrø til nedsat pris[7].

22. Spørgsmålet er, om de licensafgifter, som sagsøgeren skal betale til forædlerne, også skal medregnes ved fastsættelsen af toldværdien. Dette kan muligvis være tilfældet, hvis de skal betragtes som en del af basisfrøenes værdi. I så fald vil de skulle lægges til prisen for basisfrø, hvilket vil forhøje toldværdien ved fastsættelsen heraf i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b).

23. Licensafgifterne kan dog også skulle indregnes i toldværdien, hvis det lægges til grund, at formeringsvirksomhederne — hvad det retlige grundlag herfor end måtte være — er forpligtet til at betale licensafgifterne, og sagsøgeren i sidste ende betaler licensafgifterne til de indenlandske forædlere til opfyldelse af en af sælgerens forpligtelser (artikel 3, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1224/80). Kommissionen synes at hælde til denne sidstnævnte opfattelse.

24. For at kunne afgøre, om licensafgifterne skal lægges til basisfrøenes værdi, eller til hvis fordel de bliver betalt, må man gøre sig klart, under hvilke betingelser licensafgifterne opstår, og på hvilket grundlag de bliver betalt.

25. Hvis forpligtelsen til at betale licensafgiften ikke opstår i henhold til loven, er det udelukkende kontrakten mellem de handlende parter, der er afgørende. Det skal derfor først klarlægges, om der består et krav på betaling af licensafgifter i henhold til lov. Et sådant krav kunne eventuelt følge af den tyske lov om forædlerret (Sortenschutzgesetz), idet forudsætningerne for og omfanget af beskyttelsen af forædlerrettighederne over frøene udspringer af denne lov. Loven indeholder dog intet om de faktiske forudsætninger for et krav på licensafgift, og overlader det altså til indehaveren af forædlerrettighederne at afgøre, om og i givet fald hvorledes han vil udnytte sin ret. Indehaveren af forædlerrettighederne må således udforme og sikre udøvelsen af sin ret inden for rammerne af kontraktfriheden.

26. Der synes heller ikke i henhold til fællesskabsretten at bestå et selvstændigt grundlag for et krav på licensafgifter på baggrund af nationale forædlerrettigheder.

27. Som sagsøgerens advokat har anført under den mundtlige forhandling, uden at

7 — Det fremgår af rapporten fra kontrolbesøget, at der er gennemført sådanne handler.

det er blevet bestridt, findes der i Polen og Tjekkoslovakiet ingen regler om forædlerret, hvilket har betydning for spørgsmålet, om formeringsvirksomhederne eventuelt har en selvstændig forpligtelse til at betale licensafgifter. Da en sådan forpligtelse ikke følger af retstilstanden i de lande, hvor formeringen finder sted, skal grundlaget for de licensafgifter, som skal betales i forbindelse med transaktionen, udelukkende søges inden for rammerne af de retsforhold, som regulerer de forretningsmæssige relationer mellem parterne.

28. Afgørende er herved de indbyrdes uafhængige kontrakter, som sagsøgeren har indgået med henholdsvis forædlerne og formeringsvirksomhederne. Det er også i overensstemmelse med systemet for beregning af toldværdi, at det udelukkende er kontrakten, der er afgørende. Transaktionsværdien er nemlig den pris, som er fastsat i kontrakten.

29. Denne betragtning underbygges af Toldværdiudvalgets kommentar til forordning nr. 3158/83 om betydningen af royalty og licensafgifter for toldværdien [8]. Gentagne gange [9] henvises der til, at afgørelsen af eventuelle tvister må ske ud fra udformningen og fortolkningen af kontrakterne — såvel licens- som købekontrakterne.

30. Det må herefter i nærværende sag udledes af kontrakterne, under hvilke omstændigheder de omtvistede licensafgifter opstår, og på hvilket grundlag de skal betales.

31. Købe- og formeringskontrakterne mellem sagsøgeren og formeringsvirksomhederne danner ikke grundlag for nogen licensafgiftspligt, lige så lidt som der sker overførsel af en sådan. Tværtimod indeholder kontrakten følgende passus i forbindelse med beskrivelsen af kvaliteten af brugsfrø:

»Såfremt produktionen ifølge tjekkoslovakiske analyser ikke har den i nærværende kontrakt aftalte kvalitet, forbliver frøene uden beregning i Tjekkoslovakiet, uden at der skal betales licensafgift eller noget som helst andet beløb til ordregiveren« [10].

32. Eftersom formeringsvirksomhederne heller ikke skal betale licensafgift, når tilbageleveringen gennemføres i overensstemmelse med kontrakten, er dette ensbetydende med, at de under ingen omstændigheder er forpligtet til at betale licensafgiften. Det er således kontraktforholdet mellem sagsøgeren og de indenlandske forædlere, som skal skabe klarhed over, hvorledes licensafgiften opstår, og hvornår den skal betales. Bestemmelsen om licensafgifterne i kontraktformularerne lyder således:

»Formeringsvirksomheden [i det konkrete tilfælde BayWa AG] betaler en licensafgift for hvert deciton af de i formeringslandet fremstillede frø, som kan godkendes. Licensafgiften svarer størrelsesmæssigt til den licensafgift, som skal betales for de indenlandsk producerede frø af den pågældende sort, *når formeringsvirksomheden har solgt de i Polen fremstillede frø* i formeringslandet, Tyskland eller et tredjeland. Licensafgifterne skal betales senest den 31. maj det år, der følger efter høståret. Såfremt væsentlige

8 — Trykt i *Toldværdi*, udgivet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, 1989, s. 310.

9 — Punkt 7, 10 og 18 i kommentaren.

10 — Formeringskontrakt mellem BayWa AG og Koospol AG, afsnit C, jf. bilag 6 til stævningen i procesakterne fra hovedsagen.

mængder frø endnu ikke er solgt på dette tidspunkt, indrømmer forædleren efter anmodning formeringsvirksomheden en passende forlængelse af fristen for betaling af licensafgifterne for de pågældende mængder« [11].

33. Der kan drages flere konklusioner af denne formulering. For det første er beregningsgrundlaget for licensafgifterne ikke de basisfrø, som er leveret til formeringsvirksomhederne, men de brugsfrø, som er fremstillet i formeringslandet.

34. For det andet er det salgstidspunktet, der er afgørende for størrelsen af den licensafgift, der skal betales. Først på dette tidspunkt er alle betingelserne for, at der opstår licensafgifter i den pågældende størrelsesorden opfyldt.

35. For det tredje er forfaldsdagen den 31. maj det år, der følger efter høståret, men kun, såfremt frøene allerede er blevet solgt.

36. Det kan heraf sluttes, at licensafgiften opstår ved salget. Forfaldsdagen bliver herved udskudt til en senere dato. Denne fortolkning er i overensstemmelse med det af sagsøgeren fremførte, hvorefter licensen er en salgslicens. Dette underbygges også af, at der i kontrakterne endog indrømmes sagsøgeren ret til at sælge brugsfrø i eller eksportere dem fra formeringslandet — dog kun med accept fra forædlerne [12].

37. Eftersom formeringsvirksomhederne hverken i henhold til lov eller kontraktligt er forpligtet til at betale licensafgifter, og betalingspligten kun opstår inden for Fællesskabets toldgrænser, er spørgsmålet, om licensafgifterne alligevel kan indregnes i toldværdien.

38. Det kan kun komme på tale at medregne licensafgiften i henhold til artikel 3, stk. 3, litra a), såfremt den er led i salgsbetingelserne i aftalen mellem sagsøgeren og formeringsvirksomhederne, og den bliver betalt af køberen (sagsøgeren) til tredjemand til opfyldelse af en af sælgerens (formeringsvirksomhederne) forpligtelser. Som gennemgangen af kontrakterne har vist, påhviler pligten til at betale licensafgift ikke formeringsvirksomheden, men sagsøgeren som licenshaver. Desuden er licensafgiften ikke omhandlet i købekontrakten, endsige gjort til et led i salgsbetingelserne, hvorfor licensafgiften ikke skal indregnes i toldværdien.

39. Bestemmelsen i artikel 3, stk. 4, litra b), om visse omkostninger, der ikke skal medregnes, finder ikke anvendelse, da licensafgifterne hverken er told eller afgifter i bestemmelsens forstand.

40. Der er grund til nærmere at gennemgå reglerne i artikel 8 i forordning nr. 1224/80, som bestemmer, hvad der skal medregnes. I første omgang kan de i artikel 8, stk. 1, litra b), nr. i) og iii), anførte elementer komme på tale. Bestemmelserne kan kun finde anvendelse, såfremt den værdi, som licensafgiften er vederlag for, indgår i basisfrøene, og såfremt basisfrøene skal ind-

11 — Kontrakterne findes i sagens akter; min fremhævelse.

12 — Den pågældende bestemmelse i kontrakten mellem BayWa og en forædler (Süddeutsche Saatzucht- und Saatbaugenossenschaft e.G.) lyder således: »Formeringsvirksomheden kan indføre disse frø til Tyskland, og den kan kun med accept fra forædleren helt eller delvis lade frøene blive i... (land) og sælge dem der eller derfra til andre lande. Undtaget fra salgsretten er følgende lande: ...«

regnes i toldværdien i henhold til de nævnte bestemmelser. Bortset fra, at dette under alle omstændigheder kun sjældent vil være tilfældet på grund af aftalerne om modregning, er licensafgiften knyttet til frøene efter formeringen. Kravet på licensafgiften opstår nemlig — under de i kontrakten fastsatte betingelser — kun ved *udøvelsen* af den forædlerrettighed, som licensafgiften skal være vederlag for. Licensafgiften skal således ikke medregnes i medfør af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1224/80.

41. Derimod synes det muligt at anvende artikel 8, stk. 1, litra c), som lyder således:

»Royalty og licensafgifter vedrørende de varer, der skal værdiansættes, og som køberen er forpligtet til at afholde, direkte eller indirekte, som betingelse for salg af de varer, der skal værdiansættes, for så vidt sådanne royalty og licensafgifter ikke er indbefattet i den pris, der faktisk er betalt eller skal betales.«

42. Ved første øjekast synes bestemmelsen anvendelig. En nærlæsning viser dog, at licensafgifterne skal være en »betingelse for salg[et]«, hvilket netop ikke er tilfældet. Desuden skal licensafgifterne egentlig ikke betales for den indførte vare, men for salget heraf, således at der skal ske anvendelse af artikel 8, stk. 5, litra b), der bestemmer, at uanset stk. 1, litra c), lægges betalinger, som foretages af køberen til gengæld for retten til at forhandle eller videresælge de indførte varer, ikke til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer, hvis disse betalinger ikke er en betingelse for salg til eksport af de til Fællesskabet indførte varer. Det er allerede i en anden sammenhæng konstateret, at betalingen netop ikke var nogen betingelse for salgskontrakten mellem sagsøgeren og formeringsvirksomhederne i bestemmelsens forstand.

43. Endelig skal det undersøges, om bestemmelserne i forordning nr. 3158/83 om licensafgifter ændrer noget ved det resultat, som jeg indtil nu er nået frem til. Forordningens artikel 1, stk. 2, lyder således:

»Uafhængigt af de i artikel 8, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 1224/80 omhandlede tilfælde skal der, når den indførte vares toldværdi ansættes i henhold til bestemmelserne i nævnte forordnings artikel 3, kun lægges royalty og licensafgifter til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, såfremt denne betaling:

— vedrører den vare, som skal værdiansættes, og

— udgør en betingelse for salget af denne vare.«

44. For at kunne medregne licensafgifterne ved fastsætttelsen af toldværdien i henhold til denne bestemmelse, skal begge de anførte betingelser være opfyldt. Dette er ikke tilfældet, allerede fordi licensafgifterne ikke er nogen betingelse for salget. I øvrigt skal artikel 1, stk. 2, ses i sammenhæng med artikel 4 i forordning nr. 3158/83, der lyder således:

»Når køberen betaler royalty eller licensafgift til tredjemand, betragtes de i artikel 1, stk. 2, fastsatte betingelser ikke for at være opfyldt, medmindre sælgeren eller en med ham forbunden person af køberen kræver, at der sker en sådan betaling.«

45. Da formeringsvirksomhederne ikke har nogen som helst indflydelse på betalingen af licensafgifterne, er der ingen tvivl om, at værdien af betalingen af licensafgifterne ikke skal medregnes ved fastsættelsen af toldværdien.

Sagens omkostninger

46. I forhold til hovedsagens parter udgør sagens behandling ved Domstolen et led i den sag, der verserer for den nationale domstol. Det tilkommer den forelæggende ret at træffe afgørelse om sagens omkostninger. De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, kan ikke erstattes.

C — Sammenfatning

47. På grundlag af de hidtil anførte betragtninger skal jeg foreslå, at det præjudicielle spørgsmål besvares på følgende måde:

»Ved fastsættelsen af toldværdien i forbindelse med køb af brugsfrø, fremstillet af basisfrø leveret af køberen, skal der ikke til den pris, der er betalt eller skal betales, lægges de licensafgifter, som køberen skal betale til forædleren af basisfrøene, hvis køberens forpligtelse til at betale licensafgift fremgår af en aftale, der er uafhængig af selve købekontrakten.«